

Qui no coneix...Isidoro de Gregorio

PEL SENYOR RAMON

El cognom no us ha de confondre. Perquè per molta gent no passa de ser l'Isidoro, el de la fonda -i només els més propers arriben a un excessivament familiar Isi. I, què, no el recordeu? L'Isidoro és el cap i responsable de la fonda de Sant Antoni, vora 35 anys servint cafès, tallats i moooolts menús de migdia. En xifres grans: ve de complir 66 anys i fa mig segle just que es va plantar a Manresa. I pensar que només havia vingut uns quants dies de visita a un parents!. Parlava castellà i ara català, és clar. Però la seva especialitat és la barreja lingüística, la d'un home que porta encara Sòria a la sang -"sóc de Recuerda, para que no te olvides", amolla garneu. Es va estrenar amb el Quimet -"y la chaquetilla de un que plegava", i després al Pere III, a Sant Domènec i a la fi, la fonda Sant Antoni, traspasada del Massegú. Cambrer i cuiner, avui només espera jubilar-se i tornar a traspasar el negoci, que potser ja li toca. O no. Perquè si alguna cosa té aquest home és que no saps ben bé mai per on et sortirà. Fixeu-vos-hi quan pren la comanda: sempre va fent que sí, que sí, mentre deixa reposar les parpelles fins a mig ull i mentalment s'està a calibrar qui té al davant, fins a decidir com us farà anar la cosa. Discret i un punt sorneguer, irrepertible, en tots aquests anys ha fet els cafès de set alcaldes, començant per en Soldevila, aleshores a l'hotel Sant Domènec. Té l'establiment al lloc ideal i, tot i que la descentralització municipal li ha fer perdre esmorzars, també és cert que els nous turistes hi cauen com mosques cada cap de setmana, i no us ha de fer estrany si n'hi trobeu. I, al capdavant, com que de seguida ens va tenir la mida presa als manresans, tots els dijous del món fa un bon arròs, d'un menú a preu imbatible. Com deia la cançó, "menos lujo, pedirme lo que queráis". Doncs això: ni luxós ni estirat ni gaire de res. Però obrint cada dia i donant servei. Com l'ajuntament que l'ombreja.

Il·lustració: Maria Picassó